

Вх. № 210 к1
Дата 28.06.2022

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ВИСШ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ

ул. „Цар Калоян“ № 1-а, 1000 София, тел. 986-28-61, 987-55-13,
факс 987-65-14, e-mail: arch@vas.bg

Изх. № 616

Дата: 28.06.2022 г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТ А Н О В И Щ Е

НА ВИСШИЯ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ

ПО КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО
№ 9 / 2022 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ
СЪДИИ,

С определение от 17.05.2022 г. по к. д. № 9/2022 г. Конституционният съд е допуснал за разглеждане по същество искането на главния прокурор за установяване на противоконституционност на чл. 169, ал. 5 от Закона за съдебната власт (ЗСВ, обн., ДВ, бр. 64 от 7.08.2007 г., посл. изм. и доп., ДВ, бр. 32 от 26.04.2022 г.) и на § 3-4, 7-17, 19-27, 29-31, 33, 35-67 от Закона за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт (ЗИДЗСВ, обн., ДВ, бр. 32 от 26.04.2022 г.). Със същото определение Висшият адвокатски съвет е конституиран като заинтересувана институция.

В центъра на оспорените нормативни промени е § 43 от Преходните и заключителните разпоредби на горепосочения закон, който предписва закриването на специализирания наказателен съд, на апелативния специализиран наказателен съд, на специализираната прокуратура и на апелативната специализирана прокуратура, считано от влизането в сила на закона. Съгласно § 67 ЗИДЗСВ законът влиза в сила три месеца след обнародването му в „Държавен вестник“, т.е. на 27.07.2022 г., с изключение на изрично посочени отделни разпоредби, които са влезли в сила от деня на обнародването.

В исторически план е вярно посоченото в искането, че в докладите на Европейската комисия до Европейския парламент по Механизма за сътрудничество и проверка (2009 – 2010 г.) на България е било препоръчано създаването на „специализирани структури за съдебно преследване и произнасяне на решения по дела за корупция по високите етажи и дела, отнасящи се до организираната престъпност“. От своя страна националният законодател също е приел, че специализацията на държавното обвинение и съдилищата в отделни самостоятелни структури е необходима за повишаване на качеството и ефективността на правосъдието в съответната сфера. На основата на предвидената в чл. 119, ал. 2 от Конституцията възможност чрез промени в ЗСВ (ДВ, бр. 1 от 2011 г.) и Наказателно-процесуалния кодекс (НПК, бр. 13 от 2011 г.) са учредени специализираните съдилища и прокуратури, като са им предоставени правомощия, изпълнявани дотогава от общите съдилища и съответните на тях прокуратури, при съществуваща специализация по отношение на определени дела, разглеждани като първа инстанция от окръжните съдилища и Софийския градски съд. Впоследствие компетентността на специализираните структури е разширявана, включително и чрез възлагане на дела, чийто предмет надхвърля необходимостта, станала причина за създаването им, а именно – ефективното противодействие на тежката организирана престъпност и корупцията по високите етажи на властта. С тезата, че специализираният съд представлява извънреден съд, който се забранява от чл. 119, ал. 3 от Конституцията, съответният правен институт е бил двукратно оспорен пред Конституционния съд – както непосредствено след първоначалното му създаване, така и след увеличаване на предметния и персоналният обхват на предоставената компетентност, но и в двата случая уредбата е издържала проверката за конституционност (вж. Решение № 10/2011 г. по к. д. № 6/2011 г. и Решение № 6/2018 г. по к. д. № 10/2017 г.).

Преценката дали необходимостта от специализираните структури е отпаднала, се извършва в рамките на политическата целесъобразност,

предоставена от Конституцията на Народното събрание. За нея се носи политическа отговорност пред обществото и избирателите. В това отношение от Конституционния съд не може да се очаква да подмени волята на парламента и по този начин да се превърне в позитивен законодател. По принцип за законодателя няма конституционна преграда както да създава на основание чл. 119, ал. 2 от Конституцията специализираните структури, така и да прекратява тяхното съществуване.

Конституционността на закриването на специализираните структури на наказателното правораздаване на първо място следва да се преценява през призмата на защитеността на интересите и правата, предоставени от Конституцията на физическите и юридическите лица, които участват или могат да участват в заварените наказателни производства. Сред тях са както обвиняемите (подсъдимите), така и пострадалите от престъпленията. Реформата не трябва да ги лишава от правото на защита, чийто висш израз е достъпът до независимите органи на съдебната власт (чл. 56 във вр. с чл. 117 и чл. 121 от Конституцията). Законодателят е отговорил на това изискване, като нормативно е уредил прехвърлянето на всички дела, които са били на производство в специализираните структури, за разглеждане от равни по степен структури на съда и прокуратурата (вж. § 48 – 55 ЗИДЗСВ). От това, че с оглед на правилото по чл. 258, ал. 1 НПК някои от делата в съдебна фаза след влизането в сила на закона ще бъдат довършвани в рамките на Софийския градски съд, съответно – на Софийския апелативен съд, от същия съдебен състав, който е започнал да ги разглежда след проведено разпоредително заседание, докато останалите дела след влизането в сила на закона ще бъдат изпратени по подсъдност на съда, компетентен по новите правила за подсъдност (вж. § 60 ЗИДЗСВ), не възниква конституционен проблем. Важното е, че ЗИДЗСВ всеобхватно е регулирал отделните хипотези, като при всяка ясно и недвусмислено е определил съдебния орган, който трябва да продължи и довърши производството, без да ограничава неговата независимост и правото му да взема решения по вътрешно убеждение.

В светлината на принципа на правовата държава по чл. 4, ал. 1 от Конституцията в искането се оспорват предписанията за изпращане в 7-дневен срок от влизане в сила на закона на прокурорските преписки, предварителните и съдебните производства на компетентните по въведените нови правила за подсъдност прокуратури и съдилища (вж. § 48, 49 и 51 ЗИДЗСВ). Тезата за противоконституционност се основава на липсата на ясно определен административен ръководител, който да изпълни законовото изискване, защото с

влизането в сила на закона на 27.07.2022 г. специализираните структури ще бъдат закрити. Твърдението, че посочените разпоредби са неизпълними, обаче е безпочвено. Става въпрос за обикновени деловодни действия, които без затруднение може да се извършат от администрацията на по-горната прокуратура, съответно – от ръководството на Софийския градски съд и Софийския апелативен съд, определени съгласно § 59 ЗИДЗСВ за правоприменители на задълженията на закритите специализирани съдилища. Тук е мястото да се подчертае, че оспорените разпоредби са насочени към продължаване на процесуалната дейност на подлежащите на закриване специализирани прокуратури и съдилища в периода до 27.07.2022 г. (например действия по внасяне на обвинителни актове, насрочване на разпоредителни и съдебни заседания и т.н.). Така на нормативно ниво не се създава възможност за неоправдана продължителност на делата извън разумните срокове. Разбира се, опитът от предходни случаи на съществено прекрояване на съдебната система сочи, че такива трансформации неминуемо създават редица трудности от материално-организационен и кадрови характер, които затормозяват развитието на делата, понякога с фатални последици (например изтичане на давностните срокове за наказателно преследване – когато производството е било започнато прекалено късно или е било забавено прекомерно). Тези преодолими процедурни трудности пред съдебната администрация не обуславят обаче противоконституционност на оспорените разпоредби, тъй като не водят до накърняване на защитени от Конституцията права или блага.

Особено внимание заслужава въпросът за въздействието на закриването на специализираните структури върху статута на работилите в тях съдии, прокурори и следователи. Няма съмнение, че прокламираната в Конституцията независимост на съдебната власт в съчетание с принципите на правовата държава не допуска възможност за понижаване в длъжност на магистратите или за намаляване на трудовото им възнаграждение, освен като резултат на надлежно проведено дисциплинарно производство. Конституционно нетърпимо би било и организационното преустройство да се отразява върху придобитата несменяемост. За да отговори на тези изисквания, в § 46 ЗИДЗСВ законодателят изрично предвижда запазване на придобития ранг и размер на възнаграждение на заварените съдии, прокурори и следователи. Така са съобразени и международните стандарти за независимост на съдиите и прокурорите – вж. Основните принципи на ООН за независимостта на съдебната власт от 1985 г., препоръки № R 94 (12) и R(2000) 19 на Съвета на министрите на Съвета на Европа,

Становище № 1 (2001) на Консултативния съвет на европейските съдии, Мнение № 9 (2014) на Консултативния съвет на европейските прокурори и др.

На магистратите правилно е предоставено правото да бъдат преназначени в съдилища, прокуратури и следствени служби, съответни по степен на закритите специализирани структури, освен ако не предпочетат да бъдат възстановени на длъжността, която са заемали преди назначаването си (вж. § 44, ал. 2 и 3, § 45, ал. 2, 3 и 5 ЗИДЗСВ). Очевидно е обаче, че въпреки това Висшият съдебен съвет ще бъде изправен пред сложни организационни и кадрови проблеми, като, от една страна, на базата на съдебната статистика би трябвало да предвиди каква ще бъде натовареността на отделните звена и да разкрие нови длъжности, а от друга – да устрой магистратите от специализираните съдилища и прокуратури, като зачита техните права и законни интереси.

Централен въпрос в изложението на вносителя е този за предвиденото ограничение в § 44, ал. 3 ЗИДЗСВ, който гласи: „В 30-дневен срок от изтичането на срока по ал. 2 съдийската колегия на Висшия съдебен съвет приема решение за разкриване на длъжности на съдии в съдилища, съответни на закриваните в Специализирания наказателен съд и Апелативния специализиран наказателен съд при отчитане на степента на натовареност на съответния съд. В един съд се преназначават до една четвърт от съдиите от закрития Специализиран наказателен съд и до една трета от съдиите от закрития Апелативен специализиран наказателен съд“. Същият подход е възприет и в § 45, ал. 3, според който „в 30-дневен срок от изтичането на срока по ал. 2 прокурорската колегия на Висшия съдебен съвет приема решение за разкриване на длъжности на прокурори в прокуратури, съответни на закриваните в Специализираната прокуратура и Апелативната специализирана прокуратура. В една прокуратура се преназначават до една трета от прокурорите от закритата Специализирана прокуратура, съответно от закритата Апелативна специализирана прокуратура“.

Важно условие е, че преназначаването става при правилата и реда на чл. 194, ал. 1 ЗСВ (§44, ал. 1 и § 45, ал. 1 ЗИД ЗСВ). Дават се възможност и срок, в които лицата – съдии и прокурори, могат да упражнят едно свое потестативно право, а именно възможността да бъдат възстановени на позицията съдия (респ. прокурор), която са заемали преди назначението си в специализирания съд (респ. прокуратура). Същевременно е предвидено правило, което се явява специално спрямо общия ред – хипотеза, в която законодателят поставя ограничение за преназначаване в един съд до една четвърт от съдиите от закрития специализиран наказателен съд и до една трета от съдиите от закрития апелативен специализиран

наказателен съд, както и до една трета от прокурорите от закритата специализирана прокуратура. В искането е посочено, че това „задължава Висшия съдебен съвет да преназначи всички магистрати от подлежащите на закриване органи на съдебната власт в друг съд, прокуратура или следствена служба според въведените задължителни квоти, при това по неясни критерии, генерирайки правна несигурност и риск от неправомерно допускане на предимство на едни и дискриминиране на други магистрати“. Навеждат се аргументи, че с това се накърняват права на магистратите и тяхната независимост, както и тази на Висшия съдебен съвет.

Висшият адвокатски съвет категорично не споделя и не подкрепя този довод. Не може съществуването на един орган на съдебната власт да бъде оправдано, обусловено и продължено единствено заради заетите в него магистрати и техния трудовоправен статус. Държавата не може да поддържа цял един орган, за да не накърни правата на заетите в него. Правното битие на съдиите и прокурорите, заети в специализирания наказателен, апелативния специализиран наказателен съд и специализираната прокуратура, не е изолирано, а напротив – то е обвързано с действието на тези органи. Законодателят следва да гарантира на съдиите и прокурорите възможност за упражняване на правото им на труд при същите или равни условия на тези, които са имали преди закриването, но самото закриване не може по никакъв начин да бъде поставено в зависимост от упражняването на правото им на труд именно в тези органи.

Въпрос на политика на правителството, легитимно избрано и действащо с подкрепата на парламента, респ. от волята на законодателя при гласуването на закона, е дали ще съществуват специализираният наказателен съд, апелативният специализиран наказателен съд и специализираната прокуратура. Този въпрос, свързан с наказателноправната политика на държавата, стои както при създаването на тези структури, така и при закриването им.

Лишено от правна и житейска логика е разбирането, че специализираните съдилища и прокуратура се създават със закон, но се закриват по волята на ВСС. Подобен подход би бил противоконституционен и би представлявал противоконституционна намеса в правомощията на законодателя.

В хипотезата на закриване следва да се предвидят такива правила, които да гарантират в еднаква степен както правата на работещите в органите, така обаче и целения политически и правен резултат, обусловен от обществения интерес, който законодателят провежда със законопроекта. Това е осъществено с разпоредбите на закона.

Най-напред, с оглед на закриването на органите, са предвидени правила за преместването на магистратите и работещите в тях, така че в най-голяма степен да бъдат гарантирани техните права. На следващо място, закриването на специализирания наказателен съд, на апелативния специализиран наказателен съд и на специализираната прокуратура е най-голямото закриване на подобни структури в най-новата история на България. Преходните и заключителни разпоредби, включително § 44 и 45 от закона, уреждат последиците от това закриване, без да накърняват независимостта на Висшия съдебен съвет. Законодателят нито указва кои съдии да бъдат преназначени, нито задава самите критерии по преназначаването, поради което твърдението, че предвижда дискриминационни и неясни правила, е несъстоятелно. Преназначаването на магистратите остава изцяло в прерогативите на ВСС. Същевременно изцяло в рамките на законодателната власт и дискреция е да прецени с оглед на законодателната целесъобразност хипотезата, при която има повече желаещи или всички желаят да бъдат разпределени в един съд, респ. прокуратура, което от своя страна би могло да създаде своеобразно „пренаселване“ и концентрация в конкретния орган, без да отговаря на натовареността и нуждите му, съответно на обществената необходимост. Да прегради възможността за концентриране на специализацията на всички прокурори и съдии в един съд е част от законодателните правомощия на Народното събрание – особено що се касае за натрупана качествена и количествена специализация, в чийто човешки ресурс държавата е инвестирала в годините на съществуване на тези структури. Подобна преграда съответства на целите и мотивите на самия закон, в които са изтъкнати аргументите против съществуването на специализираните съдилища и прокуратура.

Съществуването на длъжността съдия, прокурор или следовател не е самоцелно. Тези длъжности съществуват, за да задоволят функционирането на правосъдието и правораздавателната нужда на държавата. С оглед принципа на разделение на властите ВСС е отговорен за кадруването и професионалното развитие на магистратите в рамките на съдебната власт. Това той прави и понастоящем, като приема критерии, каквито са действащите с решение на Висшия съдебен съвет по протокол № 4/31.01.2013 г. и които се прилагат при закриване на съдилища или прокуратури по правилата на чл. 194 ЗСВ. В техните правомощия е да посочат кой магистрат ще бъде преназначен, къде и въз основа на какви критерии. Същевременно посоченото ограничение за преназначаване до една трета от прокурорите в една прокуратура и до една четвърт от съдиите в

съответния съд, респ. до една трета в апелативен съд, не представлява „квота“, а този принцип неправилно и тенденциозно е определен в искането като „квотен принцип“. В случая не става дума за „квота“, защото не е предвиден определен брой или дял в орган, който да бъде запълнен от конкретен представител/представители. С § 44 и 45 законодателят слага определено пропорционално ограничение на броя на съдиите, респ. прокурорите, които могат да бъдат преназначени в друг съд, респ. прокуратура, като посочените в закона мотиви за това са свързани с предвиждане на граница, която да позволи да не се концентрира натрупаната специализация на магистратите в един-единствен съд, респ. прокуратура, а вместо това специализацията да бъде разпределена и в други райони. Става дума за принципно положение, което не касае персонално разпределение и не посочва конкретен магистрат. Пропорцията до една трета или до една четвърт е такава, че да не е тенденциозна, прекомерна или рестриктивна. Подобна намеса Висшият адвокатски съвет счита за обоснована. При намирането на конституционния баланс между евентуално накърняване на правата на магистратите в хипотеза, при която всички желаят да бъдат преразпределени в един единствен съд, респ. прокуратура, и с оглед целения резултат – закриване на специализираните органи и разпръскване на натрупаната специализация на магистратите, превес несъмнено има второто съображение. Отговорност на ВСС е да организира така преназначаването, че да съобрази натовареността на съдилищата, респ. прокуратурите, което следва да е водещ аргумент при едно подобно преместване, както и критериите, по които ще го осъществи с оглед правата на заетите в системата. Уреждането на подобна последица не само не е слабост на закона, а е изключително важно с оглед на развитието на обществените отношения и възможността да възникнат проблеми при едно евентуално желание за „струпване“. Разпоредбите на § 44 и 45 държат сметка не само за придобитата специализация, а и за правата на магистратите, които работят в отделните съдилища и прокуратури и чието кариерно израстване би се накърнило при едно преназначаване на по-голям брой или на всички магистрати от специализираните структури.

Именно хипотезите, предвидени в § 44, ал 3, изр. второ, и § 44, ал. 3, изр. второ ЗИД ЗСВ, са най-ярък израз на разбирането на принципа за разделение на властите, между които обаче „няма китайска стена“, изведен и с Решение № 6/1993 г. по к. д. № 4/1993 г. (обн., ДВ, бр. 36 от 30 април 1993 г.), според което „разделението на властите е метод за оптимално функциониране на върховната държавна власт и средство за предотвратяване на евентуален произвол от страна

на другите държавни органи, което рефлектира върху правата на гражданите“. Научното обяснение изисква да се държи сметка и за това, че няма „китайска стена“ между различните власти, че те взаимодействат помежду си и че в последна сметка са прояви на единната държавна власт и суверенитет. Тази е идеята, вложена в чл. 8 от Конституцията, който гласи: „Държавната власт се разделя на законодателна, изпълнителна и съдебна“.

Колкото до аргумента, че с уреждането на тази хипотеза се накърнява независимостта на съдебната власт и възможността ѝ да упражнява правомощието си по повишаване, понижаване и преместване на магистратите – и понастоящем тази дейност се осъществява успешно при спазване на разпоредбата на чл. 194 ЗСВ. Ако се следва логиката на вносителя, то поставянето на каквито и да било условия би било противоконституционно. Такава идея обаче противоречи на изложеното по-горе разбиране за взаимодействие между властите, което напълно съответства на практиката на Конституционния съд.

В Решение № 9/2014 г. по к. д. № 3/2014 г. (обн., ДВ, бр. 58 от 15.07.2014 г.). Конституционният съд посочва: „Съгласно чл. 133 от Конституцията организацията и дейността на ВСС, на съдилищата, на прокурорските и на следствените органи, статутът на съдиите, прокурорите и следователите, условията и редът за назначаване и освобождаване от длъжност на съдиите, съдебните заседатели, прокурорите и следователите, както и за осъществяване на тяхната отговорност се уреждат със закон. Конституционният принцип на правовата държава съдържа в себе си забраната да се прехвърля компетентност по издаване на нормативни актове. Недопускането на законодателна делегация не позволява уредба на материя, която трябва да бъде създадена със закон, да се прехвърли за регулиране чрез подзаконов акт, независимо на кого ще се възложи това правомощие. Законодателната делегация е конституционно недопустима (Решение № 13/2002 г. и Решение № 10/2011 г. на Конституционния съд). Съблюдавайки конституционното изискване основни обществени отношения да бъдат регулирани със закон, Народното събрание е задължено да създаде първична правна уредба по всички въпроси, визирани в конституционните норми, които изрично посочват, че съответната материя трябва да бъде уредена със закон. Така чл. 133 от Конституцията категорично изисква първична законова уредба по въпросите относно институционалното обезпечаване и кадровото ръководство на съдебната власт.“

По своя конституционен замисъл ВСС е висш административен и кадрови орган, който организира работата и определя състава на съдебната власт. Той

осъществява общо управление на дейността ѝ, без да засяга независимостта на съдебните, прокурорските и следствените органи. Висшият съдебен съвет е създаден, за да осъществява самостоятелно кадровата политика в съдебната власт. Неговите административни и организационни правомощия са точно определени в Конституцията и в приетия въз основа на нея Закон за съдебната власт. Висшият съдебен съвет е орган с административни функции, а не правосъден орган (Решение № 8/1994 г. на Конституционния съд). Той по конституция няма управленски или ръководни правомощия по отношение на съдиите, прокурорите и следователите, които са независими при изпълнение на функциите си.

Уредбата на последиците от закриването на специализираните органи и неструпуването на специализация е израз на подобно правомощие на законодателя. Обратното, неуредването на тази хипотеза и липсата ѝ в закона има потенциала да създаде правен хаос и объркване и неяснота как ВСС да изпълни тези свои административни функции.

С оглед на всичко изложено Висшият адвокатски съвет счита, че оспореният закон не е противоконституционен нито в цялост, нито в отделни свои части.

По отношение на другите потенциално засегнати лица от атакувания закон, следва да се има предвид следното. Основният закон в своя чл. 123 визира възможността в определени от закона случаи в правораздаването да участват съдебни заседатели, без изрично да урежда техния статут. Това е сторено с устройствения закон за съдебната власт. Конституционно допустимо и напълно логично е мандатът на съдебните заседатели към специализирания съд да бъде прекратен с неговото закриване съгласно § 54 ЗИДЗСВ. Временното продължаване на мандата на съдебните заседатели, определени да участват в съдебен състав, който е започнал и трябва да довърши разглеждането на делото след проведеното разпоредително заседание, не създава конституционен проблем.

Не противоречи на Основния закон и разпоредбата на § 58 ЗИДЗСВ, която е предназначена да определи положението на съдебните служители от подлежащите на закриване специализирани структури. Тя препраща към чл. 123 от Кодекса на труда, както и към чл. 341, ал. 2 и чл. 343, ал. 2 ЗСВ, като по този начин дава възможност в условията на промяна на работодателя да бъде запазено трудовото правоотношение на служителя чрез пренасочването му без конкурс към други звена на съдебната власт при съобразяване на тяхната натовареност.

На следващо място, Конституционният съд е приел да се произнесе по конституционността на чл. 169, ал. 5 ЗСВ, така както е изменена с § 28 ЗИДЗСВ. Разпоредбата определя минималния обем, в който може да бъде упражнено

правото за възстановяване на друга длъжност на лицата, които са освободени като административни ръководители или заместници на административния ръководител в съдебната система. На засегнатия е предоставен избор между две възможности – да се върне на заеманата преди избора длъжност или да остане на длъжност в органа на съдебната власт, в който е изпълнявал ръководни функции. Важно е да се отбележи, че магистратите от посочената група не са лишени от правото да кандидатстват за преместване или повишаване, стига общите законови предпоставки за това да са налице. Може би новият текст на ал. 2 на чл. 169 ЗСВ би бил по-ясен, ако в него вместо думата „искане“ беше употребена по-точната за случая дума „избор“, но така или иначе тълкуване в съответствие с конституционните предписания е напълно възможно, поради което намесата на Конституционния съд не е необходима.

Обсъждането на конституционността на другите оспорени разпоредби на ЗИДЗСВ е безпредметно. Вносителят ги е включил в обхвата на искането само защото са елементи на атакуваната от него цялостна система от норми, регулиращи закриването на специализираните съдилища и прокуратури. Затова и вносителят не е изложил отделни съображения за тяхната противоконституционност. В този кръг са включени разпоредби, с които на определени органи на съдебната власт се прехвърлят функции, осъществявани от специализираните структури до тяхното закриване, както и други норми с правно-технически характер.

В заключение Висшият адвокатски съвет счита, че искането на главния прокурор за установяване на противоконституционност на чл. 169, ал. 5 от Закона за съдебната власт (обн., ДВ, бр. 64 от 07.08.2007 г., посл. изм. и доп., ДВ, бр. 32 от 26.04.2022 г.) и на § 3-4, 7-17, 19 – 27, 29 – 31, 33, 35 – 67 от Закона за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт (обн., ДВ, бр. 32 от 26.04.2022 г.) е неоснователно, поради което следва да бъде отхвърлено в цялост.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ВИСШИЯ
АДВОКАТСКИ СЪВЕТ:

АДВ. Д-Р ИВАЙЛО ДЕРМЕНДЖИЕВ